

JEAN PORTANTE

Vers kilenc időben

1
 az első idő kifut mint a tej
 nem kéne vajon közelebből fújni
 nehogy eloltsa maga alatt a tüzet
 bemocskolja a konyhát
 bemocskolt konyha mindaz amit
 nincs merszem kiinni végső cseppig

az első idő kifut mint a tej
 nincs semmi nehezebb mint a föle
 mely egy emlék felett fehéren rezeg

2
 a második idő hazudik
 akárcsak te vagy én
 kitalál mindenféle
 cseppet sem saját történetet
 ettől még történetei nem lesznek
 se tiédek se enyémekek
 pedig mi egyetlen hazugság híján
 úgy hasonlítunk egymásra mint két
 csepp víz ugyanazon történet poharában

a második idő hazudik
 akárcsak te vagy én
 vagy mint egy folyam árnya egy
 pipacsmező kellős közepén

3
 a harmadik idő az égvilágon
 mindenkié
 ő a test és a lélek
 a bűnös és a bíró
 a víz s a vízbefúlt
 s még annyi más dolog
 hogy el sem mondhatom csak majd
 ha hozzá hasonlóan
 én is az égvilágon mindenkié leszek

a harmadik idő az égvilágon
 mindenkié
 na és mire megy vele

4

a negyedik idő gyermekei
percekkel pillanatokkal
játsszanak
az órák majd később jönnek
mikor már többre vágnak mintsem
hogy szimplán végiglitániázzák
mindazt mi frissen támadt
ambícióiknak már túl kicsiny

a percek és a pillanatok
fel nőnek amúgy maguk is
mintha cseppet sem rettegnének
a jövőtől mely jelenleg a negyedik idő
gyermekeinek kiváltsága

5

az ötödik idő itt lakik
hozzám egész közel
reggel akárcsak én mindennap ugyanakkor
lép ki ajtaján hogy újságot vegyen
köszönnünk
sem szükséges
annak nézzük
a másikat ami
férfinék nőnek akit elkapott
a forgatag

az ötödik idő itt lakik
hozzám egész közel
mit nem adnék ha egyszer
sakkozhatnék vele

6

mármost kitelt időm – a hatodik
ahogy egy bőrönd megtelik
de a hasonlóság itt véget is ér
hiszen a bőrönd nyitva még
van benne némi hely
egyik-másik ingnek

de vajon lesz-e időm bezárni
igen lesz-e vajon
időm bezárni

7

látom a hetedik időt
de sehogy sem értem mit akar
mi baja velem hogy cigarettája
füstjét arcomba fújja

úszik a füsttel melyet
sosem hagyna magára

szavak foszlanak szét az arcomon
mintha a beszéd és a túlélés
egyazon felhőből gomolyogna elő

felhőket kovácsol a hetedik idő

8

a nyolcadik idő hirtelen
felkel szénéz maga körül
hozzá ki hasonlíthat

ha tényleg látna úgy tenne mint én
könyveket olvasna némi reményt
dédelgetne semmiképpen
nem nézne a tükörbe
már hogyha tényleg látna

de az én gondom más természetű
hogyan tároljam egyazon gondolatban
a könyveket reményeket
s a tükröt

9

bárcsak tudnám mely időbe tegyem
azt ami lesz
nem lenne többé rejtély előttem
a világ rendszere
tudomásom lenne róla ha bármi
történt volna a dolgok előtt vagy után

ebben az összefüggésben hadd tegyek fel
egy kérdést neked
fejfájás ugyan mióta gyötör
meglehet amint mondja álvaro
hogy éppen emiatt
a fejfájás miatt
mely nála náthaként szerepel
borul fel mostanában a rendszer egésze

Lackfi János fordítása